

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Capvt XIX. Eiusdem Caelestini epistola ad clerum & populum
Constantinopolitanum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

ANNO CHRISTI 431.

ἀδελφούς, ἀπὸ πάσης κοινωνίας κα-
θολικῆς ἐκκλησίας ἐκβέβηκασι. ὄν-
τη τύπον πρὸς σὲ τῆς ἡμετέρας
κείσεως, διὰ τῆς μνημονυθέντος
ἰσοῦ ἡμῶν Προσδωνίου τῆς διακόνου
μὲν πάντων τῶν χειρῶν, πρὸς τὸ
ἀγιῶ καὶ συνεπισκοπῶν μου τῆς
μνημονυθείσης Ἀλεξανδρείας ἱε-
ρέα, τὸ πρὸς τὸ αὐτῶ ἐπιπέσει-
ρῶ ἀνευεγκόντα, ἀπεπέλαμην, ἵνα
ποποτηθῶν ἡμῖν τὸ πρὸς τῆς, ὡς
τὸ παρ' ἡμῶν ὠρισμένῳ, ὅτι τε καὶ
πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς φανεροδίωμαι
ἵνα πάντες εἰδέναι ὀφείλοισι τὸ
πρὸς τὸ αὐτῶ, ὁσάκις ἢ πρὸς κοινοῦ
πρὸς τῶ ἢ σέβεις.

damnaueris, ab vniuersalis te ec-
clesiæ catholicæ communionē
deiectum. Quam formam ad te
nostri iudicii, per memoratum fi-
lium meum Possidonium diaco-
num cum omnibus chartis ad san-
ctum confacerdorem meum me-
moratæ Alexandrinæ vrbis anti-
stitem, qui ad nos super hoc ipso
plenius retulit, destinauimus, vt
agat vice nostra; quatenus statu-
tum nostrum & tibi, & vniuersis
fratribus innotescat: quia omnes
debent nosse quod agitur, quo-
ties omnium causa tractatur.
Deus te custodiat incolumem,
frater carissime. Data tertio Idus
Augusti, Theodosio XIII. & Va-
lentiniano III. Augg. coll.

Αὕτη ἡ ἐπιστολὴ ἀνεγνώσθη ἐν τῇ
συνόδῳ τῇ ἐν Ἐφέσῳ μὲν τὰς κατὰ τῆς
σὲ κατὰ τῆς ἐπιστολῆς Νεστορίου ἢ
ἢ καὶ ἀνελήφθη ἐν τοῖς ὑπομνήμασι.

Hæc epistola in Synodo Ephemina lecta est post depositiones cōtra epistolam Nestorii factas: quæ & relata est in commentarios.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

CAPVT XIX.

Τοῦ αὐτῶ Κελεστίνου πρὸς τὸν κλη-
ρῶ καὶ τὸ λαὸν Κωνσταντι-
νουπόλεως ἐπιστολή.

Eiusdem Cælestini epistola ad clericum & populum Constantinopolitanum.

Κελεστίνος ἐπίσκοπος πρεσβυτέροις,
διακόνους, κληρῶ, θεοῦ δούλοις,
καὶ καθολικῶ λαῶ, διάγροισιν ἐν
Κωνσταντινουπόλει, ἀγαπητοῖς ἀ-
δελφοῖς ἐν κυρίῳ χαίρειν.

Cælestinus episcopus presbyteris, diaconis, clericis, Dei seruis, populoque catholico, dilectis fratribus Constantinopolitanis in Domino Sal.

ΠΡΟΣ τούτους μοι διαλεχθησο-
μήνῳ, οἱ ἄνευ ἐκκλησίαν θεοῦ
ποιούσι, πρῶτοι ὁ δόξολογικός λόγος
πρὸς ἡμῶν, ἵνα τὸ βίλαβεις μαθηταῖ
πρὸς τὸν αὐτοῦσιν ἐκείνου τῆς δι-
δασκάλου τὰ ῥήματα, ὅς τοῖς ἔθνε-
σιν ἐκήρυξεν ἐκ τῶν ἐκείνων, φησὶν,
ἀπὸ ὅτι ἐξώθεν, ἡ ἐπιμονή μου ἢ καθημερινή, ἢ φροντὶς πασῶν τῶν ἐκ-

Ad eos qui faciunt ecclesiam Dei, mihi locuturo det apostolicus sermo principium, vt sancti discipuli prius audiant illius qui prædicauit gentibus verba doctoris. Præter illa que sunt, in-
quit, extrinsecus, instantia mea
quotidiana, sollicitudo omnium ec-

2. Cor. II. v. 28.

cutus est hæreticorum furores. Habuimus, hoc decedente, collegam beatæ memoriæ Sifinium, scientem quid possit gloriæ remanere, si integra & intemerala, quæ ad se usque peruenerant, catholicæ fidei ornamenta serua-
 ret. Intelleximus ei nec columbæ simplicitatem, nec prudentiam defuisse serpentis. Fleuimus, fratres carissimi, velut præscii futurorum, cito nos eius præsidio destitutos. In hoc enim qui de Deo nostro aliter disputat, quam ipse de se, aut de ipso apostoli tradiderunt, quid spei inuenimus, ignoro. Qui non solum attritos non alligat, sed & conterit alligatos: non solum elisos non cleuat, sed etiam stantes conatur allidere: non solum dispersa non colligit, sed & collecta dispergit: quamuis nec conteri possit Domino mens dicata, nec elidi qui stat virtute cælesti, sic nec sancta turba dispergi. Aperte ergo dilectioni vestræ, quod sine lacrymis non possumus dicere, nuntiamus. Mouit disputator vester prælium veritati, antiquæ fidei intulit manus: impugnat apostolos, prophetas respuit, ipsius Domini Dei nostri de se dicentis verba non sequitur. Cuius religionis, & quibus legibus seipsum episcopum dicit, abusus veteri & nouo testamento? Nam intellectum figuræ respuit, & inter nos versatam non recipit veritatem. Aliter denique de Christi Dei

ἑδωξε τὰς ἱεροσύλους ἡμῶν αἰρετικῶν
 μανίας. ἐξηκαμῶν δὲ τούτου ἰσο-
 γρομῶν κοινωνόν τῆς ἀγίας μνή-
 μης Σισίνιον, εἰδόντα, ὅση δόξα αὐ-
 τῷ ἔμεινεν, εἰ φυλάξειεν ὀλοκλήρως
 καὶ ἀβλαβῶς τὰ ἀρχαῖα αὐτῷ διαμεί-
 ναντα τῆς καθολικῆς πίστεως κόσμια.
 ἐνοήσαμῶν ὅπως ἐμείνω ἐκ ἐλάφης
 καὶ ἀπλότης περὶ τετραῶν, καὶ σωῆσις
 ἐρπετῶν. ἐκλαύσαμῶν, ἀγαπητοὶ ἀ-
 δελφοί, ὡσπερ παροφροντες τὰ μέλ-
 λοντα, τὸ τυχέως ἡμᾶς τῆς ἐκείνου
 βοηθείας ἀπέπερησάμεν. ἐν γὰρ τούτω
 ἀγῶνί ποίαν ἐλπίδα εἰρήσομεν, ὅς
 περὶ τῆς θεοῦ ἡμῶν ἄλλως διαλαμ-
 βάνει, ἢ αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ, ἢ ὁ δὲ
 σοφοὶ περὶ αὐτοῦ ὡραδεδόκασαν ὅς
 οὐ μόνον ἑστὶν σωτηριεμμένους οὐ
 σωθεσμεῖ, ἀλλὰ καὶ σωτελεῖς ἑστὶν
 σωθεσμεῖν οὐ μόνον ἑστὶν κατα-
 βεβλημένοις ἐκ ἐγείρει, ἀλλὰ καὶ
 ἑστὶν ἰσαμῶνους κατὰβάλλειν ὁπλη-
 ρεῖ οὐ μόνον ἑστὶν διασπαρμένους
 οὐ σωάσῃ, ἀλλὰ καὶ ἑστὶν σωτηριε-
 νοὶς διαμελεῖς· εἰ καὶ τὰ μάλιστα οὐκ
 σωτελεῖσθαι δύναται διὰ τὸ ἀ-
 φιεσθῆναι θεῶν, οὔτε κατὰβλησθῆναι
 ἰσαμῶνους οὐρανία δύναμει, οὔτε τὸ
 ἱερὸν πλήθος διαμελεῖσθαι. Φανε-
 ρῶς οὖν τῇ ἀγάπῃ ὑμῶν, ὅτι γὰρ
 σαρκῶν οὐ δύναμιθα εἶπεν, ἀπὸ
 γέλλομεν. ἐκίνησεν ὁ διαλεχτικὸς ὑ-
 μῶν μάχην περὶ τῶν ἀληθειῶν, τῇ
 δεξιᾷ πρὸς χεῖρας ἐπιπέσει, πο-
 λεμῆ περὶ τῶν δόξοις, ἑστὶν
 παροφροντες ἐκβάλλει, αὐτῷ τῶν κρυφῶν ἡμῶν περὶ ἑαυτοῦ λέγοντος ποῖς φημα-
 σιν ἐκ ἀκολουθεῖ. ποίας φησικίας, ἢ ποίοις νόμοις ἑαυτοῦ ὁπλοκοπον λέ-
 γῃ, ἰσογρομῶν τῇ καινῇ καὶ τῇ παλαιᾷ διαθήκῃ; καὶ γὰρ τὸ νοση-
 ῶν τῶν γρηματῶν ἐκβάλλει, καὶ οὐδέχεται πῶς μεταξὺ ἡμῶν αἰσασα φεί-
 σαν ἀλήθειαν. καὶ ἀπλῶς, ἄλλως περὶ τῶν κρυφῶν τῶν Χριστοῦ τῶν θεοῦ

Math. 10. v. 16.

Pf. 146. v. 3.

Pfal. 144. v. 14.

ANNO CXXXIIII 411

ANNO CHRISTI 431.

ἡμῶν διαλαμβαίνει, ἢ ἀνέχεται τὸ τῆς πνεύματος ἡμετέρας ἀγίασμα, ὡς μὲν σεβάσμιατος ἠκολούθησε πᾶς καθολικῶς διαλεγόμενος. οὐδεὶς γὰρ καλῶς τῆς θρησκείας ἐκδεδομένος, ἀλλως πρὸς τῆς Χριστοῦ ἐφρόνησεν, ἢ αὐτὸς πρὸς αὐτῶν φρονεῖσθαι ἠθέλησεν. ἐκίνησε ποτὲ ἱερόσυλον ζήτησιν ὁ Σαμοσατεὺς Παῦλος, ὅτι τῆς ἀγίας καὶ τῆς Ἀντιόχειαν ἐκκλησίας περὶ σατο ἄλλα ἔργον διὰ τῆς θεοῦ, ἐν ᾧ μιαιφῶς περὶ κατέχευτο, καθήρηκεν ἐνώπιον τῆς καθολικῶν ἱερέων διόφρασις. ἀεὶ γὰρ ἐκκόπησαν ὀφείλοισι κερμαῖος τοιοῦτοι, οἱ ἕνεκεν τῆς ψυχῆς τῆς χριστιανικοῦ λαοῦ διατρέφοντες, καὶ πρὸς τὴν γνάμω τὴν ἰδίαν τῆς διαβόλια διαστρέφοντες, τῶν θεῶν καρποφορεῖν οὐ διώκονται, καὶ γεωργητέα ἔστιν ἡ ἀμπελος, ἢ τὸ δίκαιον κτήριον ὀπιγνώσκουσα. δῆλον δὲ ἔστιν, ὅτι αἱ ποιαῦται τῆς λόγων καινότητες διὰ ματαιοῦ ἕσθρος δόξης ἠγνῶνται. ὡς ἕνεκεν ἐδέλοισι πρὸς αὐτοῖς δοκεῖν ὅτι οἱ, ὀπινοῖ, καὶ φρονίμοι, ζητοῦσι πᾶς περὶ ἐνέκωσι ξένων, ὅθεν πρὸς αὐτῶν ἀπαυδύτοις ψυχῆς περὶ σκαυρον δόξαν ὀξύτητος ἀπενέκωσται. ἀλλὰ τίς τούτων ποτὲ ἀληθῆ δόξαν ἐκέρδανεν, ἐαυτῶν δόκων φρονίμος; ὁ γὰρ θεὸς ἡμῶν τὰ ἀδενῆ τῆς κόσμου ὀπιπλέγεται, καὶ ἐκ τῆς ἐναντίων συρταί τῆς ἰσχυρῆ, καὶ ἑστῶ φρονίμοις διὰ τῆς τῆς κόσμου μωροῦν. ἕως ἐν τῆς τῆς κόσμου θφία κωχῆται, εἰ μὴ ὁ ὁμολοῶν ἐαυτὸν ἐκ τῆς κόσμου εἶναι; εἰ μὴ ὁ θεοῦ μὲν ἐαυτὸν ἐκείνου εἶναι μαθητῶν, ὅτι εἰπόντος μὴ εἶναι ἐαυτὸν ἐκ τῆς κόσμου; μία ἔστι δόξα, ἵνα, ὡς φησὶν ὁ ἀπόστολος, ὁ κωχόμενος, ἐν κωχῆται κωχῆται. ἀρα οὐ πούτω τῶν ἡμετέρων ὀπιποῦται; ἀλλὰ ἀρεὶ νῦν ἡμετέροι, ἐάν μὴ πρὸς ὀπιπῶ.

nostri iacet arcano, quam fidei nostrae patitur sacramentum, quod reuerenter secutus est omnis catholicus disputator. Nemo enim bene religioni deditus aliud de Christo sentit, quam de se voluit ipse sentiri. Mouit aliquando hanc sacrilegam quaestionem Samofatenus Paulus, cum sanctae apud Antiochiam praesfet ecclesiae: sed eum de throno, cui ferraliter praesidebat, sacerdotum catholicorum sententia vnita deiecit. Semper enim abscindendi sunt huiusmodi, qui conturbantes animum populi Christiani, & pro arbitrio suo euangelia verentes, Deo fructificare non possunt. Excolenda est vinea, quae ius possessoris agnoscat. Certum est autem, quia tales sermonum nouitates de vano gloriae amore nascuntur. Dum sibi nonnulli volunt acuti, perspicaces & sapientes videri, quaerunt quid noui proferant, vnde apud animos imperitos temporalis acuminis gloriam consequantur. Sed quis eorum vnquam veram gloriam, dum sibi sapiens videtur, obtinuit? Deus enim noster infirma mundi elegit contra fortia, & sapientes per mundi stulta confundit. Quis de mundi sapientia gloriatur, nisi qui se confitetur esse de mundo, nisi qui se illius negat esse discipulum, qui ait se non esse de mundo? Vna est gloria, vt, sicut Apostolus ait, qui gloriatur in Domino gloriatur. Nonne huic vestro episcopo (sed nunc usque vestro, nisi quod credimus

* ἑστῶτος ὀπιπῶτος

1. Cor. 1. v. 27. Iou. 17. v. 16. 1. Cor. 1. v. 31.

credat) videmus hanc sententiam conuenire: *Stultus factus est, cum se dicit sapientem?* Professa quippe stulticia est, illum, quem *Dei scimus esse sapientiam virtutemque*, nescire. Nescire enim se ea quæ discutit, confitetur. Nec hunc dilectio vestra miretur a via veritatis errasse, quem Christum, *qui est via nostra*, videat perdidisse. Deprehendimus interdum se sinistra disputatione prodentem, interdum latentem quibusdam cuniculis, & sua venena celant: & cum oportuerit, nos sequentes sententiam prudētissimi Salomonis, nullum ad eius imprudentiā præbere responsum, ne similes ei effemus: suademus tamen, vt apostolos ac prophetas nobiscum sequatur, ne cum omnibus solus occurrit, solus ab omnib. refutetur. Vobis vero diligentius vigilandum est, vt inimici prædicationibus resistatis. Maior enim vobis sollicitudo est, cum intra ecclesiam vobis ecclesiæ aduersa dicuntur. Habēt laboris inducias, quos aduersarius foris positus incescit, qui dispersi propugnaculis murorum defensione se tutantur. Nesciunt ferias, quibus intus est hostis. Sed in hoc intestino bello, in hoc domestico prælio fides vobis murus sit, & contra perfidiam spiritalibus se telis ipsa defendet. Seruemus hanc, quæ nos seruata custodit. Per hanc *firmamentum nostrum Deus est, atque refugium de manu peccatoris*; cui vos in fluctu positos conuenit dicere: *Domine, libera nos, perimus.*

Rom. 1. v. 22.

1. Cor. 1. v. 24.

Ioan. 14. v. 6

Prov. 26.

Psal. 70.

Math. 8. v. 25.

πιστόμεν ὁρῶμεν ταύτην τὴν γνώμην πρέπουσαν· μαρὸς ἐγγύετο, ὅς λέγει αὐτὸ ἄφρον; ἀμολογημένη γὰρ ὅτι μαρὸς τὸ ἐκείνον ἀγνοεῖν, ὃν ἴσμεν θεοῦ ἄφρον; ἔστι καὶ δυνάμειν, ὁμολογεῖ γὰρ ἑαυτὸν ταῦτα ἀγνοεῖν, ἀπὸ ἀνακρίσεως, καὶ μὴ θαυμασθῆναι ἀγάπῃ ἡμῶν, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀληθείας ἀπλανῆσαι τὸν ὁρῶσα ὅτι Χριστὸν, ὅστις ὁδὸς ἡμῶν τυχερῆς, ἀπάλλασε. κατὰ τὴν φωνὴν αὐτῆς ἐπίστε σκαῖα διαλέξει περὶ διδόμενον, ἐπίστε κριπτόμενον ἵσι λαοῦ δουλοῦταις διόδοι, καὶ σκέποντα τὰ ἴδια δηλητήρια, καὶ δεόν ἡμᾶς ἀκολουθουῦντας τῇ γνώμῃ τῆς ἄφροσύνης τοῦ Σολομῶντος, μηδεμίαν διδόναι ἀποκρίσιν πρὸς τὸ αἰοῦν αὐτῶν, μὴ ὅμοιοι αὐτῶν γινώσκοντες ὁμῶς συμβουλεύομεν, ἵνα μὴ ἡμῶν τοῖς ἀποστόλοις καὶ τοῖς προφήταις ἀκολουθήσῃ, μὴ ὡς πᾶσι μόνος ἀντιπαραταί, μόνος παρὰ πάντων ἐκκλησίῃ. ἡμεῖς δὲ ὀπίμμελέσειν ἐρηχηρέναι ὀφείλετε, ἵνα ἀντιπαραταί τοῖς τῆς ἐκκλησίας κηρύμασι, μείζων γὰρ ὑμῖν ὅτι φρονεῖς, ὅταν ἐπίστε τῆς ἐκκλησίας λέγεταί ὑμῖν τὰ τῆς ἐκκλησίας ἐναντιομεν. ἐχέτωσαν ἐκείνοι ἀνακαταστήσῃ καμάτων, οἱ πρὸς καλῶν οἱ ἀντίδικος ἐξω διαζών, καὶ οἱ ἴσως πρὸς τῶν πρὸς μαχῶνας διεσπαρασμένοι ἀσφαλίζοντες αὐτῶν τῆς τειχῶν βοήθεια. ὅτι ἔχοντες ἐν δὸν τὸ πολέμου, δεξιάν ἐκ ἴσασιν. ὁμῶς ἐν τούτοις τῶν ἐμφυλίων πολέμου, ἐν ταύτῃ τῇ οὐκία μάχῃ εἶν ὑμῖν τείχος ἡ πίστις, καὶ

ANNO CHRISTI 431.

καὶ τὴν ἀπιστίας αὐτῆς ἑαυτῶν ἐκδικήσῃ πνευματικοῖς ἀκονήσις. Φυλαξάμεν ταύτην, ὅτι φυλαξάμεν φυλαξάμεν ἡμᾶς. διὰ ταύτης ἡ ἀσφάλεια ἡμῶν ὅτι ὁ θεός, καὶ ἡ καταφυγή ἀρπάξῃ ἐκ χειρὸς ἀμάρτωλοῦ. τῆτο ἡμᾶς ἐν κλυδωνῶν * κινουμένοις πρέπει λέγειν κύριε ἐλθέ εἰς βοήθειάν ἡμῶν, ἀπολλύμεθα.

ANNO CHRISTI 431.

Πρὸς ὑμᾶς οὖν ὡ κληρικοὶ, καὶ πάντες ὅσοι καθεσθήμενοι ἐστὲ τῷ θεῷ, μέλας εἰπέος ὁ ὡς ἡμῶν λόγος. ἐρεῖ τις τυχὸν τιμὴν τὰξιν μὴ πεφυλαχθαι. ἢ θελήσασμεν καὶ ἡμεῖς πρῶτον, ὅπως ἀπὸ τῆς ἀκολουθίας, διαλεγθῆμεν ὑμῖν ἄλλ' ἐκράτισεν ἡ ἐπιπέπων φρονίσι μείζων, οὐκ ἐθέλωμεν εἰς τὸ κοινὸν σῶσαι. οὐτε γὰρ περὶ ὑμῶν ἀμφιβάλλειν ὀφείλωμεν, ὡν δηλαδὴ ἡγεμονυόντων, ἐκείνοις ἐν τῇ πίστει ἐσάναι πισθίωμεν. ἢ ἀναφορὰ τῆς ἀγίου καὶ ἀποστολείου τῆς ἀδελφοῦ καὶ σωεποκόπου μου Κυρρέλλου, ἡ ἀπέστειλέ μοι διὰ τῆς ἡμῶν Ποσθιδωνίου τῆς διακόνου ἐαυτοῦ, ταῦτα ἐδίδαξε πρὸς ἡμεῖς καθ' ὑμῶν, ὅπως διώσται καὶ τῶν μελῶν τῆς ἐκκλησίας ποιῆν ὁ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς μὴ φθισάμενος. ἀλλὰ ταῦτα ὑμᾶς μὴ βασανίζετω. μείζων γὰρ δόξα ἐστὶν ἐν μείζονι καμάτω ὅτι ἡ ποιότης τῆς ἀγῶνος ποιεῖ τιμὴν τῆς ἀθλῶν ποιότητος. ἀναγνώσκετε γὰρ μὴ ἡμῶν, ὅτι ὁ νομίμως ἀγωνίζομενος σεφρασοῦται. ὅθεν ἡ πρὸς ὑμῶν χρεωσέται ὑμῖν, ἢ καὶ τοῖς μικροψύχοις, καὶ τοῖς ἀνδρείως ἀνδιστάμενοις ἀνακράμα ὅστιν ἴνα καὶ τῶν πειρασμοῖς διωθῶσι φέρειν ὅ μὴ διωάμενοι, καὶ ἰσχυρότερον τῶσιν ὅ ἀνδιστάμενοι. οὐδέποτε τὰ ὄπλα τῆς βασιλείας ἡμῶν ἠπῆσται. ἐλεγχὸς ὅστις πᾶς πειρασμὸς τῶν χριστιανῶν. ἔστι γὰρ ὡς ἀνέγνωμεν, ὅτι ὑπομονὴ ἐργάζεται τὴν ἐλπίδα ἡμῶν, ἢ ὡς οὐδένα, τὸ γὰρ φῆς ἐπαγγελουμένης, ἢ πᾶσι. ὅθεν ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἢ τῆς ἡμετέρας ἀγαπῶν ἐκείνων ἐστὶν, ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν, ταῦτα ἐστὶν ὑμᾶς αὐτῶν, ζώσας, ὡς φησὶν ὁ ἀπόστολος, θυσιάσας πρὸς φέρετε μὴ δόποκάμητε ἀνδιστάμενοι. παρέχει ἐκείνων δὲ δώαμιν, ὅς διὰ τῆς ἀποστόλου ἡμᾶς διδάσκων, δέλεος τῆς ἡμετέρας μέλη

Ad vos nunc clerici, & omnes qui deuoti estis Domino, noster sermo vertendus est. Dicat fortasse aliquis, ordinem non esse seruatum. volumus & nos prius, quod ratio postulabat, habere uerba uobiscum: sed eorum cura maior obtinuit, quos volumus in comune seruare. Neque enim de uobis dubitare debemus, quibus utique ducibus illos pro fide stare credimus. Sancti & Deo amabilis fratris & coepiscopi mei Cyrilli per filium meum Possidonium diaconum ad me directa relatio, ea contra vos agi loquitur, quæ potest in ecclesie membra agere qui eius capiti non pepercit. Non vos ista discrucient: maior enim gloria est in labore maiore; quia certaminis qualitas facit præmii qualitatem. Legitis enim nobiscum, quod is qui legitime certauerit, coronabitur. Vnde adhortatio nostra uobis debetur, quæ & pu- fillanimis, & uiriliter resistentibus necessaria est, ut tentamenta ualeant ferre qui nequeunt, & firmiter possint stare qui certant. Nunquam nostri regis arma uincuntur. probatio est omnis tentatio Christiano, quippe quæ patientiam, sicut legimus, operatur: ex hac spes nascitur, quæ neminem, scriptura spondente, confundit. Vnde fratres carissimi, quia consolatio uestra ex Deo est, cui corpora uestra, hoc est uos ipsos, uinas, ut ait Apostolus, hostias exhibetis; repugnantes nolite deficere. Dat ille uirtutem, qui per Apostolum nos monens, esse uult mem-

* οὐκ ἔστιν

* ὅτι

1. Tim. 2. v. 5.

Rom. 5. v. 3.

Rom. 12.

Rom. 6. v. 3. Psal. 125.

bra nostra arma iustitie sue. Habetis exempla sanctorum, qui olim seminantes in lacrymis, in gaudio messuri sunt in futurum. Non amat Dominus noster seruum nisi experimetis probatum. Christianas animas rerum palastra semper exercet. currite, vt vos in viis Domini inuicem transeatis. Nolo vos ab aduerfariis comprehendere, etfi Apostolus dicat oportere id esse, sicuti videmus. Fortitudinem & fidem non nisi campus ostendit. Difficile est otium coronari: premia non nisi laborantibus deferuntur. Nolo salutis galeam capita vestra deponant: nolo se lorica fidei exuat, qui idoneum Christi militem profiteretur. Nostri nobis bella mouerunt, si tamē nostri dicendi sunt, quos ad inimicum transisse rupto foedere sentiamus. Vestrum est stantes pedes habere in atriis Ierusalem. Volumus vobis gressus esse perfectos, ne vnquam in exemplum simile alicuius vestigia moueantur; & sequantur cum malo diabolum, qui se ex eo esse cognoscunt. Vos, qui filii Dei operibus apparetis, quia ex fructibus vult vnumquemque cognosci, vicissim mentes consolamini pusillorum, infirmosq; suscipite, confirman- tes eos. Non vos seducat impietas, sed de bono & malo pro qualitate sui tenete sententiam, videntes peruersa, quæ sunt recta laudantes. Abominatio est enim Deo, Salomone dicente, quisquis vel iustum pro iniusto, vel pro iusto

1. Cor. II.

Pf. 121. v. 2.

Matth. 7. v. 17.

Proverb. 17. v. 15.

ὄπλα ἐστὶ τῆς ἐαυτοῦ δικαιοσύνης. ἐχρεῖτε ὑποδείγματα τῶν ἁγίων, οἱ ἄνθρωποι ποτε ἔσπειραν ἐν δακρυοῖσιν, ἔσπερον δὲ ἐν χαρᾷ θεροδοσιν. οὐ φιλεῖ ὁ ἡμέτερος δεσπότης δοδρον, εἰ μὴ ἐν πείρᾳ διδοκμασμένον. τὰς χριστιανὰς ψυχὰς αἰεὶ ἡ τῶν ποραζμάτων παλαίστρα γυμνάσιον. πρέχεται, ἵνα ἀλλήλοις ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς κυρίου ἑλθῆτε. οὐ θέλω ὑμᾶς ὑπὸ τῶν ἐπιδιδυκῶν καταλαμβανέσθαι. Φησὶ δὲ καὶ ὁ ἀπόστολος, χρεῖται γυμνάσιον ὅπως ὁρθῶν ἰσχυρῶ καὶ πίστιν οὐ δοκμασθῆτε, εἰ μὴ ὁ τόπος τῆς συμβολῆς. ἡσυχάζουσαν φανοδοσῶν δυσχερῆς. τὰ ἐπαθλα εἰ μὴ τοῖς καμάτοις οὐ δίδονται. πῶν περικεφαλαίῳ τῆς ὑγιείας αἰ κεφαλαὶ ὑμῶν μὴ δόπῳ δώσονται. μὴ ἐκδυσπῶν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς πίστεως ὁ ἔπαθλα ἡλδιδυκῶν σφαλιώτης τῆς Χρυσῆς ἀλλοτρεως. ἡμέτεροι καὶ ἡμῶν πόλεμον κενήκασι, εἰ ἄρα ἡμέτεροι λικτεοὶ οὐτοί, οἱ ἡδόμεθα, ῥα γὰρ τοῦ τῆς Φιλίας νόμου, πρὸς τὸ ἐχθροὺς ὑπομοληθέναι. ἡμέτερόν ἐστιν ἰσχυροῖς ἐχρῶν τῶν πόδας ἐν τοῖς πυλώσιν Ἱερουσαλήμ. θέλω ὑμῶν τὰς βάσεις εἶναι τελείας, μὴ ποτε πρὸς ἴσον ὑποδείγμα τὰ ἰσχυρῶν ὄρασαλθῆναι ἢ ἀκολουθησῶσι τῶν διαβόλων μὴ τὰ κακοῦ, ὅτι πᾶσι γνωσκόντες ἑαυτῶν ὅτι ἐκείνου ὄντας. ὑμεῖς, οἱ ἄνθρωποι υἱοὶ θεοῦ τοῖς ἔργοις φανερεῖτε, ὅτι ἐν τῶν καρπῶν θέλει ἕκαστος διαγνώσκεισθαι, ἀμοιβαδὸν τὰς διανοίας τῶν μικροψύχων ὄρα μνησῶσθε, ἢ ἕκαστον τῶν ἀσθενῶν ὑποδείξασθε, βεβαιώσῃτε αὐτοῖς. μὴ δὲ ἀπατήσῃ ὑμᾶς ἀσέβεια, ἀλλὰ πρὸς τὸ καλοῦ καὶ τὸ κακοῦ καὶ πῶν ἕκαστου ποιότητα πῶν κρίσιν κατέχετε, φέροντες τὰ διεσπασμένα, καὶ τὰ ὀρθὰ ἔπαμνουῶτες. ἀποβλήτε γὰρ ἐστὶ τῶν θεῶν, λέγοντος τῆς Σολομώντος, ὅστις ἢ τὸ δίκαιον αἰτῆ ἀδίκου, ἢ αἰτῆ δίκαιου

ALPH. C. 43.

ANNO CHRISTI 431. δεχεται αδικον. εδεν οστιν η παροσκα- ρος θλίψις, αλλά παρ' οφθαλμών η γ' αιώνιον επαθλον, ου ουδεν παρ- κριτε. βοα ο ημετερος. ψαλμω- δος, οπ' εαν κατ' αυξ συση πολεμος, ελπιδι εκεινου. Φωτισμοσ ολωσ ου φοβηθησε. ει αγωνια προς τα εθνη ει- χετε, δηλαδη μεγαλης αν ην νικης, νικαν τρις αιι υμιν χυμοδημοις εχθροις. πηλιση δε εκεινη η νικη λεκτα, οπου ο ιερευς, δηλαδη ο κηρυγματος, δικωκης τ' κατολικων εχρητο, ιδι- κως εν απουσι κ' Παυλου Φρονων, ος τ' διαγγελίου τ' κωελου, ου δικω- κης λω παρ' ερον, υστερον εχρητο κη- ρυξ; κατελειφθη ο ασθενης διαλεκε- κως παρα τ' θείου πνδματος, οποτε κα' αυξ τ' θείου πνδματος εφρο- νησεν εναντια. δικαίως, εαν εημει- νη, ακουσεται τ' ημιν πε ρήματα τ' Σαμουηλ, απη* οτε Σαουλ παρ' αυξ τ' ιερέως ειρηται. εξουθενσε σε κωελος, να μη βασιλεύσης εηπ' Ισραηλ. ει εκεινος αν αξιος γερωνεν, οπ' μνον εν παρ' εμασιν, απη* επρα- τε, καπεφρονησε τ' εν εντολων τ' θεου, ποια τυτω χρεωσθησεται υμωεια, ος εαυτον κ' τ' κωελου της θεοπτος υψωσε; νω* υμετερον οστι δεραπεδ- σαι τ' τ' εκεινε τραυμα, κ' ιασαδξ * τ' ρήματα περωδημοις τ' αυξ. ασφαλειςιν ηχρεσιν ισααδε κ' τ' ηδη πεσοντος, ως ο παρ' αυξ λογος δει- κνισι: κα' ει υ υμιν επηνεργηεν, ανε- ξικακως φερετε. εμηχανησατο υ- θρεις, εμηχανησατο αφορεσμοις. ε- κεινος* αυτος εν τοις ιδιοις πεπονθεν, ον υποδεδεχθαι υπηρ ημιν ανθεσπον θρενεται. οδεν μηδεις κλαυση τα κατα* ανος υμιν* εηπονθεντα. τ' ανεξικα- κιας κ' τ' υπομονης τυπος εη Στεφανος, ο πρωτος ε Χριστου μαρτυς. ο οχλος

ducat iniustum. Nulla est tribulatio temporalis: sic ante oculos perenne præmium, cui nihil conuenit anteponi. Clamat noster hymnicus, si aduersus se castra consistant, spe illuminationis illius sibi penitus non timendum. Si certamen cum gentibus haberetis, esset utique magna victoria superasse eos, quos semper haberetis inimicos. Quanta dicenda victoria est, ubi sacerdos prædicatione mutata, catholicorum factus est persecutor? contra Paulum prope in omnibus sentiens, qui euangelii Domini, quod ante fuerat persecutus, factus est postea prædicator. Desertus est impius dis- putator a sancto Spiritu, postquã in ipsum Spiritum sensit aduersa. Merito si persistit, audiet a nobis Samuelis verba, quæ Sauli tunc ab ipso dicta sunt sacerdote: *Spernet te Dominus, ne regnes super Israel.* Si hoc ille meruit, quia solum in agendis rebus Dei præcepta contempnit, quæ huic poena debetur, qui se in ipsum Dominum maiestatis erexit? Curare nunc vestrum est quodcumque vulnus inflixit, & his præbere medicinam qui eius sermonibus sauciati sunt. Firmis in hunc state vesti- giis, quem, sicut eius sermo demō- strat, iam cecidisse videmus: & quidquid intulit, ferte patienter. Indixit iniurias, indixit exilia, ille in suis hæc passus est, quem suscepisse pro nobis hominem diffite- tur. Vnde nullus defleat, quid- quid in aliquos vestrum facere molitus est. Patientiæ vobis atq; constantiæ forma Stephanus, pri- mus Christi testis, existat. *Plebs in Act. 6. & 7.*

Psal. 26. v. 5.

1. Reg. 15. v. 23.

Act. 6. & 7.

hunc predicantem striduit perfidorum; nec tamen idoneus Christi comes tacuit quod videbat. Exclamavit inter furentes, inter religionis inimicos, videre se apertos caelos, & Filium hominis, propter quem talia pateretur, stantem ad dexteram Dei. Longum est ire per singulos, qui vitam vel morte vel confessione sibi mercati sunt. Habetis vos, quicumque ecclesia estis eieci, pene nostrorum temporum beatæ recordationis Athanasii Alexandrinæ ecclesiæ prudentissimi sacerdotis exemplum. Cui non consolationi sit illius tolerantia? cui non sit exemplo eius fortitudo vel constantia? cui non spem faciat eius expectata reuersio? Eiicitur Ario persequente, sed reuocatur Domino prosequente. Passus est carcerem, passus angustias. nec mirum, si vir apostolicus ea passus est, quibus se Apostolus gloriatur exercitatum. In his tamen omnibus secutus est illum, qui sibi in tribulationibus se placere testatur. Fugatus illinc, & in nostris partibus roboratus est. Denique hic ei redintegratus est status, & in hac sede quietem communionis inuenit, a qua semper catholicis subuenitur. Nec tamen sensit in tribulationibus lassitudinem, qui factus est in persecutione confessor. Unde Christianorum nullus illatum sibi temporale deflere debet exilium; quia eorum nemo exul est Deo. Timeamus, ne e regione viuorum, hoc est ab illa, quam nostram patriam esse volumus, exurgamur in tunc diuina omologitias. oden ουδεις τῆς χριστιανῶν κλάσσει οφείλει πτω ἐπενεχθῆσαν ἀπὸ πρὸς αὐτῶν ὁμοσεύων, ὅτι ἐκείνων οὐδεις ὁμοσεύων ἐστὶν ἀπὸ ἐκείνης, ἢ ἡμετέραν δέλομεν ἐν πατρίδα, ὁμοσεύων.

τῆς ἀπίστων κατ' αὐτῶν * ἔβρυχε· καὶ ὁμοως ὁ συνοδοιπόρος τῆς Χριστοῦ ἐκ ἐσιώπῃσιν ὅπως ἐώρα. * ἐβόα μετὰ τὸ μαγομῶν, μετὰ τὸ τῆς πῆς ἀρρηκείας ἐχθρῶν, λέγων ἐαυτῶν ὁμοσεύων ἀνεωγμένους ἐστὶν οὐρανοὶ, καὶ ὁμοσεύων τῆς ἀνθρώπου, δι' ὃν τῶν περὶ ἐπαχῶν, ἰσαμῶν πρὸς τῆς θεῶν. μακρὸν ὅτι δι' ἐκείνου χαρῆν τῆς περιμετῶν ἐαυτοῖς ζωῆς ἢ θανάτου ἢ ὁμολογία. ἔχετε ὑμεῖς, ὅσοι τῆς ἐκκλησίας ἐκβέβλησθε, ὁμοσεύων τῆς ἡμετέραν καμῶν ἰσοδογία τῆς τῆς μακαρίας μνήμης Ἀθανασίου τῆς Ἐφωτάτου ἱερέως τῆς Ἀλεξανδρείαν ἐκκλησίας. ἔνι ἐκ αὐτῶν εἶν παραμυθία ἢ ἐκείνου ἰσοδογία; ἔνι ἐκ αὐτῶν εἶν ἰσοδογία ἢ ἐκείνου ἐξέρχεται; ἔνι ἐκ αὐτῶν ποιῶσιν ἐλπίδα ἢ ἐκείνου πολυπόθητος ἐπιπόθητος; ἐκβέβλησθε Ἀρείου διώκοιτος, ἀλλ' ἀνακλητέ· τῆς κωλοῦ πρὸς ἐπιπόθητος. ἔπαθε Φυλακῶν, ἔπαθε θλίψεως, καὶ οὐ θάυμαστος, εἰ ὁ ἀποστολικὸς ἀνὴρ ταῦτα πέποιθε, δι' ὧν ἐαυτῶν γεγυμνάσθη καὶ χαρῆς ὁ ἀποστολικὸς, καὶ ἐν τούτοις πάνσιν ἐκείνω ἠκολούθησε τῶ μὲν προμῶν, ὅτι * ἀπὸ ἐν τῆς θλίψεσιν ἀξέσκει. ἐν δὲ δὴ τῆς ἐκείθεν, καὶ ἐν τοῖς ἡμετέροις μέρεσιν ἀνεκλήσασθε. ἀμέλει ἐν ταῦτα αὐτῶν ἢ κατὰ τῆς ἀνεκλήσασθε, καὶ ἐν τούτω τῶ θεῶν ἔνι κοινῆς ἀνάστασιν, ἀφ' οὗ αἰετῶς κατὰ τοῖς ἀναστάσιν βοήθεια. καὶ ὁμοως ἐν τῆς θλίψεσιν ἐκ ἡμετέραν ὁμοσεύων πόνου ὁμοσεύων οφείλει πτω ἐπενεχθῆσαν ἀπὸ πρὸς αὐτῶν ὁμοσεύων, ὅτι ἐκείνων οὐδεις ὁμοσεύων ἐστὶν ἀπὸ ἐκείνης, ἢ ἡμετέραν δέλομεν ἐν πατρίδα, ὁμοσεύων.

1. Cor. II.
1. Cor. II.
9. 10.

ANNO CHRISTI 431.

δῶμι. κενό ὅστιν ἡμέτερον, κενό
 διωκῆς, κενό αἰώνι. ἐκ ἐστὶ γὰρ
 κενό ἡμέτερον, δι' οὐ μόνον ἁπόδοσ.
 ἀλλὰ ταῦτα ἀληθῶς ἡμέτερα, ἀπὸ
 ἀσφαλεστάτη ἐλπίς ἐπαγγέλλεται. ἐστὶ
 δὲ λέγοντος ἀκοῦσαι τῆς δόξης τοῦ ἀ
 ὀφθαλμοῦ ἐκ εἶδεν, οὐδὲ ἀκοῆ ἠκου-
 σεν, οὐδὲ εἰς καρδίαν αὐθροῦ
 ἀνῆλθεν, ταῦτα ἠτοίμασεν ὁ θεός
 τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. ἵνα δὲ μηδὲ
 ἁποστασῶν δόξῃ τούτου ἰσχυρῶν ἢ
 δόξασιν, ἢ ἡδὴ καθ' ἑαυτῶν ἢ διὰ
 δόξασιν ἁποστασῶν ἡμετέρου, φα-
 νερός ἢ ἀνθενῆα τῆς ἡμετέρου θε-
 νοῦ ἀείσωτο, μηδένα ἢ ὀπίσκοπον, ἢ
 κληρικόν, ἢ κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν χει-
 ριστὸν, ἢ τὸν πατέρα Νεστορίου, ἢ τὸν
 τούτου ὁμοίον, ἀφ' οὗ τῶν αὐτῶν κη-
 ρύψαν ἤρξαντο, ἢ τῆς ἰδίου τόπου, ἢ
 τῆς κοινῆς δόξης κληρικῶν, δοκεῖν
 ἢ δόξασιν ἡμετέρου, ἢ δόξασιν ἡμετέρου γε-
 γνησῶν ἀλλ' οὗτοι πάντες ἐν τῇ ἡμε-
 τέρα κοινῆς καὶ ἐχθρόντο, καὶ ἀρε-
 τῆς παρόντος εἰσὶν ὅτι οὐδένα ἢ κα-
 θελῶν, ἢ δόξασιν ἡμετέρου ἡδωῶτο, ὅς ἐν
 τῷ κηρύψαν τῶν αὐτῶν, ἀσφαλῶς οὐχ
 εἰσῆκει. πάντας τῶν αὐτῶν λό-
 γων εἰς τὸ κοινὸν ἀειπέλειται, ἵνα
 μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἰσχυροποιήσεν-
 τες, καὶ παρσαλέοι γνησῶν ἐν κω-
 ρείῳ, μὴ μετὰ κληρικῶν, ἀλλὰ μᾶλ-
 λον παρσαλέοι τῶν ἀλλήλων ἀδελ-
 φείας. ἢ δὴ γὰρ ὑμῖν κενὸν τῶν ἀδελφῶν
 ἀδελφῶν, ὅπου ὁ θεὸς αὐτῶν
 νοσοῦντα τῶν ἰσχυρῶν ὡς δὲ τοῦ ὁμοῦ,
 εἰ ἐπὶ δυνάμει, βοηθεῖν. ὡς γὰρ πρὸς
 τὸν ἀγαπῶν ἀδελφὸν καὶ ἀποστόλοπον ἡμεῶν Κύριλλον ἀρμόδιος δόξασιν
 ἐπέμπετον, καὶ ὑμῖν ἐπετείλαμεν διὰ τῆς πορνικῆς Πορφυριανίου
 τῆς διακόνου αὐτοῦ, τὰ πεμπῆα πατέρα τῆς αὐτοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ πρὸς
 ἐκείνῳ, πρὸς οὗ ὁ λόγος. καὶ ὅτι ἐν τῷ κοινῷ πρὸς ἡμετέρας
 Concil. Tom. 5.

lemus. Illud enim nostrum est, il-
 lud perpetuum, illud æternum.
 nostrum enim non est unde trans-
 mitur : sed illa vere nostra sunt, quæ
 spes certissima pollicetur. Sunt
 autē, dicente Apostolo, quia oculus
 non vidit, nec auris audiuit, nec in
 cor hominis ascenderūt, hæc prepara-
 uit Deus diligentibus se. Ne tamen
 ad tēpus eius videatur valere sen-
 tentia, qui in se iam diuinam sen-
 tentiam prouocarat, aperte sediæ
 nostræ sanxit auctoritas, nullum
 siue episcopum, siue clericum, seu
 professione aliqua Christianum,
 qui a Nestorio vel eius similibus,
 ex quo talia prædicare cœperunt,
 vel loco suo, vel communione de-
 iecti sunt, vel deiectum vel excō-
 municatum videri : sed hi omnes
 in nostra communione & fuerūt,
 & hucusque perdurant : quia ne-
 minem deiicere vel remouere po-
 terat, qui prædicans talia tituba-
 bat. Omnes igitur præfens sermo
 in commune cōplectitur, vt mag-
 is ac magis roborati, ac fidentes
 in Domino, nō moueamini, quin-
 imo & medeamini infirmitatibus
 aliorum. Iam enim illic vobis cō-
 mendamus infirmos, vbi sic vide-
 tur ipse medicus ægrotare; cui ta-
 men volumus, si adhuc possumus,
 subuenire. Nam cum ad sanctum
 fratrem & coepiscopum nostrum
 Cyrillum responsa congrua mit-
 teremus, & hæc vobis per carissi-
 mum Possidonium eius diaconū,
 & huic, de quo agitur (Nestorio
 videlicet), dirigenda ab eodem fra-
 tre meo scripta transmifimus. Et
 quia nostra in tanto negotio pro-

1. Cor. 2. ex Isai. 64.

* 21. μὴ σὺς κληρικῶν

* 22. κληρικῶν

* 23. κληρικῶν

